

Παντού αναγνωρίζουμε τον μαχόμενο υπέρ της Πίστewς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Επί τη μνήμη του Ιερού Φωτίου, την 6η του μηνός Φεβρουαρίου, ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός ιερούργησε στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίας Παρασκευής Διδυμοτείχου και χειροτόνησε εις Πρεσβύτερο τον εκ των αδελφών αυτής Διάκονο Ευγένιο (Τσώρακα). Ο Σεβασμιώτατος με αφορμή το λόγο του ιεραποστόλου και ομολογητού αγίου Φωτίου, που είναι απόσταγμα της βαθείας πίστεώς του και της κατά Θεόν σοφίας του «*Ἄπαντα μέν τά ἀνθρώπινα συγκαταρρεῖ τῷ χρόνῳ καί ἀφανίζεται. Ἀρετή δέ... και χρόνου καί παθῶν καί αὐτοῦ τοῦ θανάτου περιγίνεται*» μίλησε για τη δράση και τις αρετές του.

«Ο μεγάλος αυτός πατέρας της Εκκλησίας ιερούργησε, ως άλλος Απόστολος Παύλος, το Ευαγγέλιο. Αγwonίσθηκε για την αναζωπύρωση της ιεραποστολικής συνειδήσεως, που περιφρουρεί την πνευματική ανεξαρτησία και αυτονομία των ορθοδόξων λαών από εισαγωγές εθίμων ξένων προς την ιδιοσυγκρασία τους, με σκοπό την αλλοίωση της ταυτότητος και της πνευματικής τους ζωής. Διότι

γνώριζε ότι ο μέγιστος εχθρός ενός λαού είναι η απώλεια της αυτοσυνειδησίας του, η φθορά της πολιτισμικής του ιδιοπροσωπίας και η αλλοίωση του ήθους του...

»**Το θεολογικό του έργο δικαίωσε τους αγώνες της Εκκλησίας**, βεβαίωσε την Ορθόδοξη πίστη και ενέπνεε την εκκλησιαστική συνείδηση για την συνεχή εγρήγορση του όλου εκκλησιαστικού Σώματος. Υπό την έννοια αυτή η εκκλησιαστική συνείδηση διέκρινε στο πρόσωπό του τον υπέρμαχο της Ορθοδόξου πίστεως και τον εκφραστή του αυθεντικού φρονήματος της Εκκλησίας. Σε οιονδήποτε στάδιο του βίου και αν παρακολουθήσουμε τον ιερό Φώτιο, είτε στην βιβλιοθήκη, επιδιδόμενο σε μελέτες, είτε ως καθηγητή της φιλοσοφίας στο πρώτο Πανεπιστήμιο της Μεσαιωνικής Ευρώπης της Μαγναύρας σε μια εποχή που η Δύση ήταν ακόμη βυθισμένη στο τέλμα των σκοτεινών αιώνων, είτε υπουργώντας σε αξιώματα μεγάλα και περιφανή της Πολιτείας, είτε κοσμούντα τον αγιώτατο Πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, είτε εξασκούμενο στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία, είτε υφιστάμενο την παραγνώριση των ανθρώπων και τις σκληρές στερήσεις δύο εξοριών, **παντού αναγνωρίζουμε τον μαχόμενο υπέρ της αληθούς Ορθοδόξου πίστεως**, της «ἀποστολικῆς τὲ καὶ πατρικῆς παραδόσεως» και «τῆς προγονικῆς εὐσεβείας», η οποία αποτελεί και το περιεχόμενο της πατερικής διδασκαλίας αυτού...

»Η ζωντανή Ορθόδοξη πίστη, κατά τον ιερό Πατέρα, **η πίστη της αληθείας, είναι η αρχή της Χριστιανικής μας υποστάσεως και επιβάλλει την συνεχή προσπάθεια** για το «ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς», για την πραγμάτωση της «καινῆς κτίσεως», που επιτυγχάνεται με τη δυναμική γεφύρωση, σύνδεση και αλληλοπεριχώρηση του θείου και ανθρώπινου στοιχείου. Ο Χριστός ενώνει στο πρόσωπό Του τη θεία με την ανθρώπινη φύση. Αυτό σημαίνει ότι η θεότητα και η ανθρωπότητα έχουν εν Χριστῷ ένα κοινό τρόπο υπάρξεως και αυτός ο τρόπος είναι η ενότητα, η αλληλοπεριχώρηση των προσώπων, η κοινωνία της αγάπης...».

